

Alkas.lt

Alkas.lt yra 100 nuošimčių visuomeniniais ir savanoriškais pagrindais sukurtas ir nuolat atnaujinamas internetinis dienraštis

alkas.lt Printed on 2024 12 09

D. Razauskas. Nenulenk galvos, mano Tėvyne!

February 27, 2018

Kategorijos: Grožinė kūryba, Lietuvos kelias, Nuomonių ratas, Skaitiniai, Visi įrašai

Žymos: Dainius Razauskas, darbai, didžiavimasis, dievas, gyvenimo būdas, infliacija, meilė, pasididžiavimas, Tėvyne

Pagal sveikinimo kalbą, sakytą 2018 m. vasario 16 Lietuvos atkūrimo šimtmečio minėjime „Aušra 16“

Didžiavimasis išniekina. Tarkim, turi kokį nors sumanymą, bet, užuot jį įgyvendinęs, imi juo iš anksto girtis. Darbas dar toli gražu nepadarytas, gal nė nepradėtas, o tu jau bandai prisiskirti sau jo vaisius, nori jų sąskaita iš anksto pasidaryti didesnis savo ir kitų akyse. Ir sumanymas tampa išniekintas – praranda spindesį, galią, nebeįkvepia darbui. Nes tu pats sau svarbesnis negu tavo sumanymas ir tenori juo pasinaudoti, išnaudoji jį savo įvaizdžiui išpūsti.

Yra toks išsekvojantis ir kartu bejėgis, neįgalus gyvenimo būdas: viską nedelsiant išnaudoti, iš visko išspausti akimirkos naudą, čia pat pasididinti save, pasididžiuoti kad ir ko sąskaita. Taip viskas, prie ko tik prisilieti, pavirsta niekuo – tampa išniekinta. Panašiai vyksta pinigų infliacija.

Beje, infliacija (iš lotynų *inflatio*) pažodžiui yra „iš(si)pūtimas“, taigi išorinis regimas didėjimas ir tuo pat metu vidinis tuštėjimas. Muilo burbulas. Taip gyvena vadinamieji vartotojai, vartotojų visuomenė. Tiksliau būtų tarti, išnaudotojų visuomenė, pasipūtusių ir neįgalių, teturinčių vienintelį norą ir tikslą – nedelsiant kuo labiau išsipūsti ir pasididinti, taigi pasididžiuoti kitų atžvilgiu, tam tikslui kuo greičiau išsikvojant viską, kas tik pasitaikys po ranka.

Todėl begalinis noras pasididžiuoti Tėvyne atrodo apgailėtina. Viskas aplink jau išsikvota, išsunkta, išniekinta, ir štai pasirodo Tėvyne Lietuva, visa tokia šviežia ir sultinga! Belieka paskubėti, nes daug čiulptuvėlių suleista, ilgai netvers nesubliuškusi...

Tokį prieskonį turi visas šitas proginis „pasididžiavimas Lietuva“ su visa jo *pompastika*, kuri, nori nenori, vėlgi primena *prisipompavimą*, taigi prisipūtimą, išsipūtimą, pasipūtimą.

Bet yra kitas gyvenimo būdas, kurį galima būtų pavadinti sodininko, arba augintojo. Kai myli ir dirbi, dirbi ir tyli, o darbo vaisiai galiausiai kalba patys už save. Bet net ir tada jais kažkaip visai nė nesinori didžiuotis. Džiaugies – taip, bet didžiuotis nebereikia. Meilės ir mylimo darbo gana, tai savaime atpildas ir laimė.

Šitoks gyvenimo būdas ne išsikvoja ir išniekina, bet įkvepia ir įkrauna, ligi spindesio. Ir tada viskas aplinkui savaime ilgainiui suspindi, ima spindėti. Be jokio didžiavimosi. Priešingai – gali sau glūdėti kamputyje, o viskas spindi! Nes ne tu, ne aš čia svarbiausia, o šitas didis Spindesys, tikroji Šlovė, tyli kaip sprogstantis pumpuras. Kaip didžiausia nuolatinė šventė. Tokia yra tikroji meilė Tėvynei.

***

Meilė sušvinta, ir mylimas darbas išryškėja tada, kai žmogus atpažįsta savo likimą. Tikrasis likimas – tai ne kažkieno primestos ribos tavo laisvei suvaržyti. Tikrasis likimas – tai tavo giliausios Širdies savaiminė apraiška. Tad atpažinti savo likimą reiškia pažinti save. O pažindamas save žmogus išsilaisvina, ir tai vienintelis tikras kelias į laisvę. Todėl atpažintas likimas – tai tikroji Laisvė ir didžiausias Išsipildymas.

Kiekvienas likimas, tiek žmogaus, tiek tautos, turi savo raktą. Kiekvienas likimas yra uždavinys, turintis savą sprendimą. Išsisukindamas nuo savo lemties uždavinio, tiek žmogus, tiek tauta, tolydžio silpsta, praranda gyvybines galias, gyvenimo džiaugsmą, pilnatvę ir laisvę.

Atpažinęs savo lemties uždavinį ir atsigręžęs į jį veidu, ėmęs jį už ragų, tiek žmogus, tiek tauta, savaime pradeda atgauti jėgas, gyvenimo džiaugsmą, pilnatvę ir laisvę. Tiesa sakant, imtis savo lemties uždavinio – tai jau dalis jo sprendimo. O viskas, kas daroma jį apeinant, nuo jo išsisukant – perniek. Nes iš tikrųjų lemtis – tai iššūkis ir tikrasis pašaukimas.

Įsivaizduokime, kad mūsų renginys vyksta tamsią naktį miške, ir mums rūpi, kaip geriau apšviesti aikštelę. Vidury liepsnoja laužas, aplinkui smaigstome deglus, o jeigu yra galimybė pasinaudoti technikos pažanga, tai užkuriame degalinius generatorius, išvedžiojame laidus, įžiembiame elektrines lempas... Bet štai ima brėkšti, stoja aušra, ir visa mūsų aikštelė savaime nušvinta, taip, kaip jokios dirbtinės lempos niekuomet neapšvies. Panašiai nušvinta gyvenimas, tiek žmogaus, tiek tautos, kai jame sušvinta dvasios Aušra, atpažinus savo tikrąjį pašaukimą.

Atpažinęs savo likimą žmogus, atpažinusi savo pašaukimą tauta išsprogsta kaip pumpuras pavasarį, pražysta kaip žiedas, ir tikrovėje staiga išaušta tai, ko joje iki šiol tarsi visai nebuvo, ko jokiais išvedžiojimais nebūtų buvę galima

įrodyti esant. Šita akių šviesa savaime yra Meilė, šitoje akių šviesoje atpažintas likimas savaime yra aukščiausia Laisvė, o gyvenimo uždavinys ir mylimas darbas, jį sprendžiant, savaime yra didžiausia Laimė ir Pilnatvė.

Lietuva jau ne kartą yra tai patyrusi ir, duok Dieve, dar patirs. Jei neišsižadės savojo likimo, savo tikrojo pašaukimo. Jei nenusigręš nuo savo širdies.

***

Įsivaizduokime: Dievas iš Galaktikos aukštybių dairosi po visatą. Kas, kad vienos žvaigždės šimtą, tūkstantį kartų mažesnės už kitas, kitos šimtą, tūkstantį kartų už jas toliau. Dydžiai ir atstumai čia nieko nereiškia. Dievas užsėjo šitą dirvą savo sėkla ir žiūri, kaip dygsta Jo pasėlis. Tyku tyku, kiek akys užmato... Tik staiga lauko pakrašty vienas grumstelis lyg krustelėjo. Nagi! Nagi!? Ech, ne, pasirodė...

Pala pala, o gal vis dėlto? Nagi! Nagi!! Nagi!!!

Nenulenk galvos, nelink į šalį! Aukštyn! Aš čia, su tavimi, tiesiai virš tavęs! Aš laukiu tavęs!

Nenulenk galvos, mano Tėvyne!